

[Inger Gautier Schmit.]

den evangelisk-lutherske Lære. Jeg mener derfor, at Borgmester Kaper er i sin fulde Ret til at sige, at dette Cirkulære meget let i sin Formaaalsparagraf kommer i Strid med § 3. Jeg mener, at den førnævnte Paragraf er uklart affattet, og jeg haaber, at der under den Bearbejdelse, som finder Sted i Undervisningsministeriet, kan findes en saadan Form, at danske Forældre med Tryghed kan se Religionsundervisningen optaget paa en anden og bedre Maade i vore Gymnasier. Saaledes som den er nu, kan jeg slutte mig til den Udtalelse, som Undervisningsinspektøren fremkom med ved Diskussionen: saadan som det var nu, var det nærmest Pjank og Pjat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Munch-Petersen: Det er i Morges blevet meddelt mig, at der i Gaar i Aalborg er anholdt to politiske Flygtninge og ligeledes en politisk Flygtning anholdt i Frederikshavn. Disse tre Mennesker trues altsaa med at blive udleveret til Hitler eller i bedste Tilfælde udvist her fra Landet, som det er sket i tidligere Tilfælde. Jeg maa derfor fremdrage dette Spørgsmaal, som jo drejer sig om Menneskeliv, her under Finanslovdebatten, og jeg vil ligeledes spørge Regeringens Medlemmer, hvordan man agter at stille sig i dette Tilfælde. Jeg er overbevist om, at alle frisindede Mennesker her i Landet vil slutte op om Kravet om Asylret for disse og andre politiske Flygtninge fra det fascistiske Tyskland. Da Spørgsmaalet er saa vigtigt, vil jeg samtidig anmode samtlige Deltagere i Finanslovdebatten om at erklære, hvilken Stilling de har til Spørgsmaalet: Politisk Asylret her i Landet.

Formanden: Jeg finder Anledning til at gøre opmærksom paa, at Forudsetningerne for, at man kan faa Ordet for en kort Bemærkning, er den, at man har en Berigtigelse at fremføre, en Berigtigelse, der knytter sig til tidligere fremsatte Udtalelser.

Thomsen: Det Landbruget navnlig spændt lytter efter ved en Forhandling som denne, er et Svar paa de skæbnebestemmende økonomiske Spørgsmaal, som Tiden med ubarmhjertig Strenghed har rejst.

Tusinder og atter Tusinder ud over Landet, der føler sig økonomisk afsporet, ved, at de kan tyde deres egen Skæbne i den Vilje, som findes udtrykt i en Forhandling som denne. Derfor lyttes der med spændt Opmærksomhed, men desværre forgæves; Regeringen og Flertallet har ikke anvist virksomme Midler mod Landbrugskrisen og Arbejdsløsheden; der er højst Tale om Lapperier, der udskyder det endelige Sammenbrud. Et Skuespil af Talemaader og resultatløs Snak bliver man Vidne til, et Skuespil uden Antydning af Brød til den kriseramte Del af Befolkningen. Statsministerens Udtalelser i Trontalen er en saare betegnende Ouverture; Præsten holdt en Tale, men sagde ingenting! En vis Belæring, selv om den ikke er opmuntrende, er dog at hente af disse Forhandlinger. De forskellige Udtalelser viser nemlig glimtvis det Sindelag og de Omstændigheder, man har at regne med. Ved at overvære en saadan Finanslovdebat vil der sikkert gaa en Praas op for adskillige Landmænd, ogsaa af dem, som ved festlige Lejligheder raaber Hurra for Jens Holdgaard. Tusinder af Landmænd vilde ane noget af Sammenhængen, hvis de hørte, hvad Ordførerne for det Parti, hvor netop Jens Holdgaard henter sine Direktiver, mener om Forholdene. Et Par Citater, som jeg med Formandens Tilladelse gerne vil fremkomme med, er forklarende. Paa Spalte 33 siger Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen:

„Takket være Fagforeningsbevægelsen og den danske Arbejders Kamp og Enighed gennem 50 Aar har vi nu et helt andet Danmark.“

Denne Konstatering af Kendsgerninger kunde maaske lukke Øjnene op paa de Landmænd, der endnu tror, at Hjælpen kun er at hente hos Lovgivningsmagten. I 50 Aar har andre organiseret, medens Landbruget har produceret og ved Slid og Slæb og Sparsommelighed skabt Basis for Tariffønstninger og Indtægter højere end i de Lande, der fra Naturens Haand er anderledes godt udrustede end vort. Det straalende Resultat, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, ikke uden Stoltthed, pegede paa, er naaet baade gennem Kamp og Enighed, men — og det er for mig det vigtigste — uden at krybe for Lovgivningsmagten. Ejendommeligt er det at se, at saa snart Landbruget i sin dybe Nød tænker paa noget tilsvarende, saa beteges det som Revolution, som Landsforræderi, netop af dem, der nu praler med Metoden. Det er Revolution at true, siger